

ENTREVISTA

Miquel Brunet

MÚSIC, COMPOSITOR I PRODUCTOR MUSICAL

Partits polítics “Fa la impressió que alguns utilitzen temes com l'avortament o la llengua per tapar els seus comportaments mafiosos” **Pirateria** “Als grans poders fàctics els interessa que la gratuïtat faci minvar la indústria musical”

“A les Balears, als hotelers els posen altaveus i als docents, sordines”

PERE ANTONI PONS

Miquel Brunet (Bunyola, 1961) és un dels músics més prolífics de les Balears. Membre d'Els Valldemososa, pianista, compositor i productor cinematogràfic i musical, la seva trajectòria és pur eclecticisme. Demà a les 21 h al Teatre del Mar de Palma, presenta el seu nou espectacle, *Dsilen6*. Recull les bandes sonores que Brunet ha compost durant els darrers anys per a diversos projectes audiovisuals.

Dsilen6 conté les bandes sonores dels documentals *Nosaltres els vençuts* –sobre els republicans mallorquins represaliats–, *Passió d'Emili Darder* i *Amor de pàtria Costa i Llobera*, més una cantata a partir de l'obra de Marià Villangómez. Què tenen en comú uns personatges i unes obres en principi tan dispars?

El silenci. El pitjor silenci de tots, a més, que és l'imposat. El silenci pot ser desitjat, cercat, útil, saludable, necessari... Quan és imposat, però, és terrible.

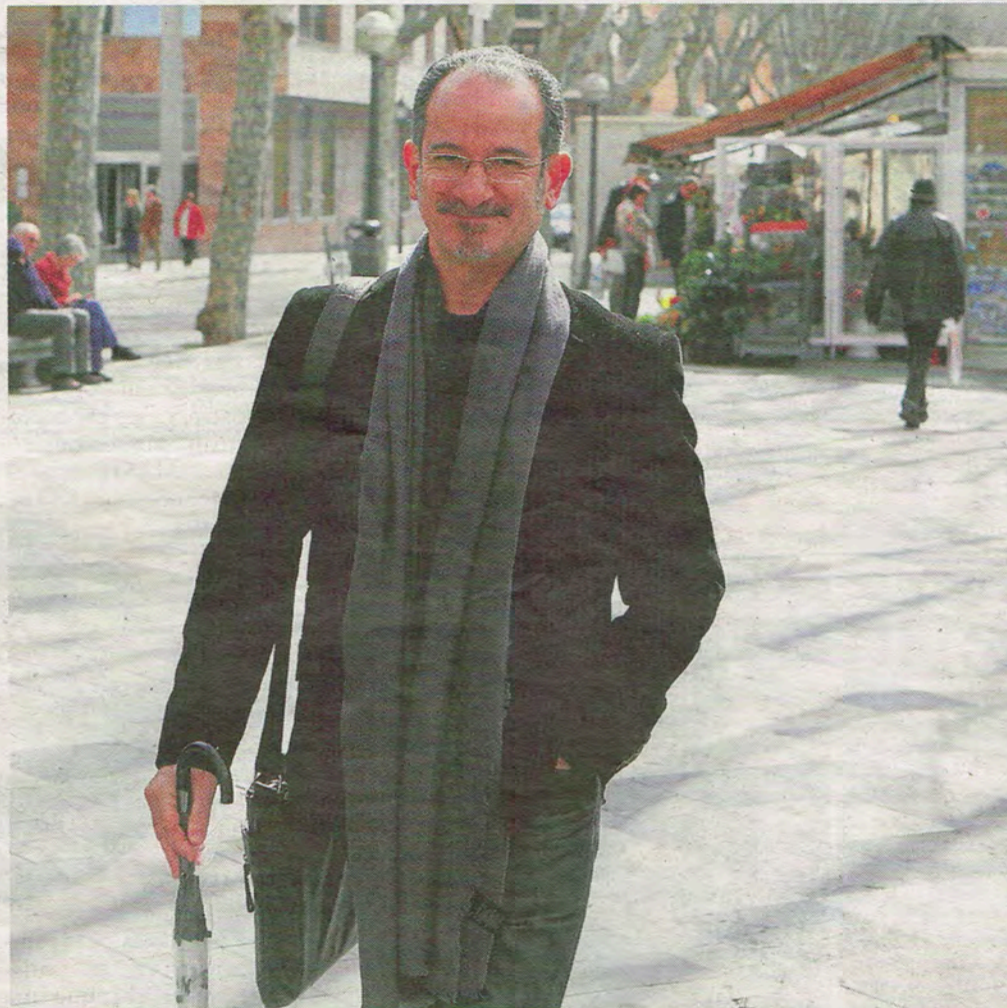
Entenc el silenci imposat que patiren els republicans represaliats i el batle afusellat. Quins són els silencis de Costa i Villangómez?

Són més simbòlics, és clar. Però ells s'expressaven en una llengua que, al llarg de la història, ha estat perseguida i intentada silenciar moltes vegades. A més, tant en Costa com en Villangómez varen escriure molt sobre el paisatge d'aquesta terra nostra, un paisatge que també ha estat silenciada per la destrucció. La meua intenció era tornar a donar-los veu. Per això em vaig inventar el terme 'dsilen6', tornar veu a les boques, els esdeveniments, les causes i les llengües que han estat silenciades.

L'origen de l'espectacle és un disc publicat el 2011.

Sí, l'espectacle de dissabte és la versió teatral del disc. Un dia estava sopant amb en Rafel Ramis, actor i amic, i se'n va ocórrer la idea de fer una dramaturgia a partir de les bandes sonores del disc. Ell interpreta els personatges que t'he esmentat. No et sé dir si l'espectacle és un concert dramatitzat o bé una obra de teatre amb música.

El component reivindicatiu de l'obra és molt considerable.

El recull de bandes sonores que Brunet ha compost darrerament s'anomena 'Dsilen6'. E.CALVO

Sí. No compartesc la idea que els actors, els músics, els artistes no han de fer crítica social i s'han de mantenir al marge de la realitat. A mi em costa no manifestar-me, sobretot quan patim períodes d'indignació col·lectiva com és el cas d'ara mateix. Inicialment, *Dsilen6* va ser concebut com un exercici de memòria històrica, com una mirada cap a un passat del qual encara quedaven vestigis. No em podia imaginar que la situació empitjoraria de la manera que ha empitjorat.

En aquest cas, la música és una arma contra el silenci. Però no sempre el silenci és enemic de la música, no és vera?

Exactament. A més de músic, jo som productor musical. Visc d'enregistrar la música, per tant; i això m'ha duit a reflexionar molt sobre el silenci, sobre l'absència de silenci i sobre els sons que l'omplen. Daniel Barenboim té una frase que m'agrada molt: “La vida és un gran soroll

Reivindicació
“No em podia imaginar que la situació empitjoraria de la manera que ho ha fet”

entre dos grans silencis”. Per això els silencis imposats que tapen el gran soroll de la vida són tan inquietants i perillosos.

D'aquí, se'n pot fer una anàlisi política i social de primer ordre.

Efectivament. La nostra societat és una lluita de volums, de plans sonors. En la nostra societat, guanya qui crida més. En sonologia, d'això se'n diu *the loudness war*, la guerra del volum. De la mateixa manera que dins una orquestra hi ha una jerarquia, amb les veus principals i les secundàries, en la nostra societat no totes les veus tenen els mateixos drets. A les Balears, als hotelers els posen altaveus mentre que als docents, els posen sordines.

La política és plena de gent que parla molt fort, no per fer sentir el que diu, sinó per impedir que la gent senti els seus adversaris. Ni més ni manco. D'això se'n diu “efecte d'emascarament” i també

està molt estudiat per la sonologia. Fa la impressió que certs partits polítics utilitzen determinats temes com ara l'avortament i la llengua no per convicció, sinó com a grans sorolls per tapar els seus comportaments mafiosos.

Navegant per la vostra pàgina web, m'he trobat aquesta frase: “Benvinguts a la creativitat sense límits”. És el lema de la vostra actitud creativa?

L'aspecte massa tecnicista i massa empresarial de la feina de productor no m'ha seduït mai gaire. La tecnologia és menys important que l'espontaneïtat. A mi m'agrada que, quan els músics arriben al meu estudi d'enregistrament, sentin que entren en un centre de creació musical.

La vostra versatilitat també deu ser producte d'aquesta creativitat sense límits.

Jo som molt tastaolletes i l'eclecticisme m'agrada, perquè em dona una visió molt global de la música, però la versatilitat és més una qüestió de supervivència.

El sector de la música està molt tocat. La culpa és de la pirateria?

Darrere la pirateria hi ha un problema de fons més gran. La cultura molesta i fa mal. Per tant, als grans poders fàctics els interessa que la gratuïtat permesa per les noves tecnologies faci minvar la indústria musical. ¿Qui és el gran beneficiat que la música es descarregui il·legalment? No és el consumidor, ni el pirata, ni per descomptat el músic. Són les grans operadores de telefonia, on els polítics acaben fent feina després de deixar la política.

Des de les institucions, quines polítiques concretes s'haurien d'aplicar?

Les institucions haurien d'haver actuat quan la pirateria va irrompre i quan es va començar a qüestionar la propietat intel·lectual. Bé que són àgils per aprovar decrets i per legislar, quan volen. El que s'hauria d'haver fet era crear un marc legal que adaptàs la nova estructura de mercat plantejada per internet i que a la vegada protegís la creació i la propietat intel·lectual. Com que no es va fer quan tocava, ara hem de reeducar. Les noves generacions ja no entenen que han de pagar per les creacions culturals. —